

Jindřich Kulhavý: Máme obrovský problém

infokuryr.cz/n/2024/04/30/jindrich-kulhavy-mame-obrovsky-problem/

Česká republika je dlouhodobě místem, kam odcházeli za prací desetitisíce Ukrajinců již dávno před konfliktem s Ruskem. Je to tak dávno, kdy přišli první z nich, že dokázali změnit náš trh práce a v podstatě částečně zapříčinili likvidaci našeho učňovského školství. Postupně nahradili české manuálně pracující dělníky v mnoha oborech.

Nově schválený zákon o mobilizaci na Ukrajině a tvrdý postup tamních úřadů proti před válkou unikajícím mužům v branném věku způsobil starosti politiků v zemích, kam dotyční odešli. Neberme v potaz ty, kteří jsou problematičtí, pořádají vlastenecké akce často spojené s podporou nacismu. Těm jistě cesta do nitra ostrých válečníků neuškodí a převléknutí civilního oblečení za maskáče jim umožní rozšířit obzory. Budou moci ukázat svou hrdost s morální příslušností k nacionalisticky laděným potomkům Bandery a věrně se postavit po bok brzy po právní stránce končícího válečníka Zelenského. Statečná smrt s odkazem na dlouholeté vraždění protivníků z řad civilistů žijících na území dnešních ruských oblastí v Donbasu je jistě pošle do míst, ve kterých tráví svůj poválečný čas duše Hitlera, Göringa a dalších es fašistického Německa. Jenže je tady u nás i plno jiných Ukrajinců.

V českém průmyslu, stavebnictví i dalších oborech pracuje blízko k milionu Ukrajinců. Někde jsou nahraditelní, jinde by jejich nucený odchod zpět do nejzkorumpovanější země znamenal kolaps. Mnozí tu u nás žijí plno let a jsou zde opravdu doma. Mají tu byty, domy, rodiny, děti hovoří plynule česky. Jiní přišli nedávno a jen poroto, že nejsou ochotni válčit proti Rusům. A samozřejmě tu máme takové, kteří prostě využili příležitosti a odešli za prací a peníze posílají domů. Skutečných nacionalistů prezentujících se jako vlastenci ochotní postavit se domnělému nepříteli tu máme také dost, i když těch je menšina. Navíc část z nich ucítila příležitost poskytující jim za zahalování se do protiruských barev získat výhody poskytované z našeho sociálního systému a představa návratu na frontu jim možná trochu kalí plány. No, a dále tu jsou mladí a agresivní zástupci bojeschopné generace, kteří si myslí, že ukrajinské národní zvyky, tedy mafiánství, korupci a hierarchii v zločineckých strukturách přenesou sem k nám a postupně převezmou vládu nad některými částmi našeho prostředí. Ne vždy je snadné rozlišit, kdo kam patří.

Ve stavebnictví se bez ukrajinských rukou těžko obejdeme. To říkáme upřímně. Zeptáte li se stavebních dělníků na Zelenského, většina z nich ho přímo nesnáší nebo je nezajímá. Občas narazíte na karikaturu tohoto komedianta s posměšnými texty namalovanou na zdi předurčené k pozdějšímu štukování. Paradoxně ani Rusové jim nevdají a dokonce známe pár míst, kde spolu pracují Rusové, Ukrajinci i Litevci či Lotyšci pohromadě a jsou přáteli. Mezi těmito lidmi nefunguje žádná nenávisť k Rusku. Nemají olepená auta vlaječkami a jsou rádi za práci. Samozřejmě, i mezi nimi jsou lidé různí. Tedy líní, lemplové, vychytralí a nepoctiví, musíte hodně probírat, ale nakonec dáte dohromady schopný tým, jehož rozpad může znamenat velké komplikace i pro velké a střední firmy.

Odchod všech bojeschopných Ukrajinců by tedy pravděpodobně na pár let zastavil některé obory. Ne, nejsme příznivci ukrajinizace naší společnosti, navíc i po jejich narukování by nám tu zůstalo mnoho jejich žen a dětí, které dokážou změnit skladbu české společnosti. Je tu ovšem situace, kdy řada Ukrajinců neochotných jít válčit za cizí ideály zůstane v jakémsi právním vzduchoprázdnu. Je hloupé, když ukrajinská militantní vláda ze zadu tlačena Západem požaduje návrat těch, kteří prostě válku odmítají. A ještě horší je, že by naši muži měli jít bojovat za ty, kteří nejsou ani doma preferováni vlastním lidem. Žijeme tak dobře plné paradoxů.

Jde o velmi zajímavou situaci, která by se ve finále mohla celá obrátit proti Pětikoalici. Původně si totiž Ukrajince pustili do země s tím, že přichází noví voliči. Teď i při umožnění jim volit nemá Pětikoalice jistotu jediného hlasu, tedy pokud rozhodne stejně jako Poláci či Pobaltí, kde budou Ukrajince bez platných dokladů, jejichž prodloužení už ukrajinské ambasády neumožní, posílat zpět do rukou ukrajinských válečných verbířů. Lze těžko očekávat přízeň ukrajinských vdov a pohrobků zůstávajících u nás. Navíc je skoro jistý jejich odliv zpět na Ukrajinu poté, až Zelenský padne. A nakonec na nás dolehne Rakušanem podepsaný Migrační pakt, to až nedostaneme díky exitu Ukrajinců žádné výjimky a dorazí k nám tisíce Afričanů a Syřanů. Když to shrneme, máme teď dost zavařeno. A to na více frontách. Co udělá Fiala? A kam nás to celé nasměruje? Není už čas začít volat po míru i na těch nejvyšších místech? A nakonec, kdo u nás bude pracovat? Restart učňovského školství je vzdálený na hony a představa rychlého zapojení Čechů do pracovního procesu nereálná. Tak jak tedy? Jen se ptáme.

Jindřich Kulhavý

